

KAPITOLA 2 - TĚŽKO NA CVIČIŠTI...

25. října, neděle

Mám za sebou pekelnej tejden, ktorej v sobě kombinoval něco mezi dobrodružstvím Jamese Bonda, příběhem mistra Beana, epizodou seriálu *Živí mrtví* (z čehož mě málem trefilo) a na konci dojákem, že by se z toho i hrdinové *Titanicu* (toho filmu) rozbřečeli. Ale pěkně postupně.

S klukama jsme naplno rozjeli operaci „Potopa sígrů“. Napřed jsme si museli vysvětlit, co to znamená, protože Bednář si myslel, že se je pokusíme utopit. Základ byl jasnej. Budeme stopovat sígry na každém kroku (z bezpečný vzdálenosti, samozřejmě). Budeme je neustále natáčet, a až budeme mít dost připitomělýho materiálu, uděláme z něj takovej virál, že se chlapci nebudou stačit divit. Taky jsme se dohodli na tom, že budeme každý ráno chodit běhat, protože se nám to po zveřejnění videa pravděpodobně bude hodně hodit. Bednář podle očekávání řekl, že on běhat rozhodně nebude, ale s tím jsme tak nějak počítali.

Každej dostal trochu jinej úkol. Já, coby lezecky použitelný člověk a nejméně náchylnej k tomu padat na hlavu, jsem získal stanoviště na stromě, abych sígry natáčel na našem tajným místě. Znamenalo to pro mě hutnější techniku, aby ze záznamu ze stromu bylo vůbec něco vidět (přece jen je to na plácek pár desítek metrů). Vybavil jsem se proto svou kamerou pro natáčení na YouTube a využil k jejímu přilepení ke stromu snad celou izolepu (vázně bych nerad, aby to vzala střemhlav dolů ze stromu, na rozdíl od Holuba by to asi nepřežila), přičemž jsem si musel hodně vyhrát s velikostí záběru, aby bylo na videu vidět vše podstatný.

Velikost záběru znamená velikost snímaného objektu v záběru. Obecně platí:

Oko přes celou obrazovku je **velký detail**.

Tvář přes celou obrazovku je **detail**.

Tvář a prsa v obraze znamená **polodetail**.

Postava od holení nahoru je tzv. **amerika** (podle amerických širokoúhlých filmů v kině, pro které byla tato velikost postavy ideální).

Celá postava v obraze je **celek**.

Celá postava + prostředí = **velký celek**.

Pro tebe je důležité vědět, že **details** jsou nositelem **emoce** a **celky** nositelem **informace**. Například detail slzy u oka je jasné znázornění smutku natáčené postavy. Celek, kdy stojíš uprostřed svého neuklizeného pokoje, je informace o tvé nezávislosti (a bordelářství ☹).

Z Roberta vylezlo, že je nadšenej radioamatér a vyzná se v elektrotechnice a přístrojích na bázi rádiových vln. Když mu bylo 9 let, sestavil si doma vlastní rádio, kterým se napojil na vojenský letecký centrum a omylem zadal příkaz, aby několik stíhaček letělo na Rusko. Naštěstí někomu rychle došlo, že by dětskej hlas neměl dávat letcům rozkazy k boji. V překladu do lidštiny to každopádně znamená, že Robert umí vytvořit ledasco, například i štenici! Dostal proto za úkol pár takovejch udělátek vytvořit, abysme mohli sígrům napíchnout záchody a především tajnej plácek, neboť z dálky fakt zvuky nechytám.

Zvuk ve filmu rozdělujeme do tří skupin:

Mluvené slovo je samozřejmě to, co se ve filmu povídá. Ať už to říkáš ty, nebo herci. Případně zazní jako komentář. Nese v sobě informaci i emoci. Dbej proto na to, aby mu bylo ve výsledku rozumět. Důležitá je správná výslovnost, kvalita záznamu, absence zbytečných ruchů a hlasitost.

Ruchy mají převážně doplňkovou funkci. To znamená, že pokud je v obraze vidět nějaká činnost, například odemykání dveří, je dobré, aby byl slyšet zvuk zámku. Pokud tento zvuk chybí, výsledek působí nepřirozeně. To se dá ale samozřejmě využít. Pokud dáš pod obvyčejné otevírání dveří táhlé zavírání dveří od hladomorny, máš najednou z banální scény horor.

Hudba, pokud se nejedná o záznam koncertu, nese ve filmu emoce. Zde jediné doporučení. Při výběru hudby se řiď vlastním vkusem, střídej tempa i žánry a hlasitější pasáže s tichými a ve výsledku s hudbou šetři. Nezapomeň ale na autorská práva. Vybírej hudbu bez licence. Více o tom, jakou hudbu můžeš do videa použít, se dočteš v první knize Já, JiřTuber. Konkrétně na straně 51.

K záznamu zvuku můžeš použít vestavěné interní mikrofony (ale zvuk, hlavně mluvené slovo, není pak moc kvalitní). Pro záznam mluveného slova je nejlepší **mikroport** (malý mikrofon s vysílačkou připevněný na tričku), nejlevnější pořídíš okolo pěti tisíc korun, nebo **směrový mikrofon**. Nejlevnější asi za dva tisíce korun.

Tip nakonec. Je spousta zvuků, které v normální situaci **nevnímáš**, vlastně o nich ani nevíš, protože si je mozek sám odfiltruje. Například vzdálené letadlo, houkačka apod. Ve filmu je to jiné a tyto zvuky působí velmi rušivě. Proto si to vždy při natáčení uvědom a počkej si na klid, nebo si vyhlédni pro natáčení klidné místo. Další možností je dotočit například letící letadlo a parazitní zvuk tak zdůvodnit.

TIP

Instalaci štěnic dostal na starost trochu nečekaně Holub, ale bylo to proto, že ani jedna ze zmíněných lokací se nenacházela ve vyvýšené oblasti, čímž se výrazně zmenšila šance na „otřes mozku číslo 39“ (zdravotní pojišťovna mu to začala počítat, prej ještě 6 úrazů a rodiče dostanou zadarmo vysavač). Bednář měl pak na starost natáčet sígry mobilem u záchodů. Pro kohokoli jiného by to byla v podstatě sebevražedná mise, ale i sígři pochopili, že Bednář má v sobě cosi, co by ve starém Egyptě používali v pyramidách na ochranu cenností, a tak si ho prostě nevšímají. Je jasný, že kdyby na ně mířil kamerou přímo, určitě by to s ním chtěli probrat. On by se asi Bednář nebránil, ale podřídil se většině s tím, že „jeho čas přijde“. Natáčení mobilem na tajňáka každopádně znamená, že si musí hodně hlídat úhel snímání. Kdyby byly například na jeho videu celou dobu jen hnáty sígrů, asi by to nešlo moc použít.

Úhel snímání – filmaři mu říkají rakurz a jde vlastně o úhel pohledu kamery. Nejzákladnější a nejprehlednější je kamera ve výši očí.

Je to přirozené, neboť se na scénu jakoby díváš vlastníma očima. Pokud ale chceš efektní záběr postavy, postavíš kameru dolů, do podhledu. Postava pak působí monumentálně, větší, než ve skutečnosti je. Pokud chceš naopak dát kameru nahoru, řekneš kameramanovi, ať udělá nadhled. Ten se hodí například pro velké celky, nebo když chceš napodobit snímání bezpečnostních kamer.

Během celé operace jsme měli jen několik drobnějších zádrhelů. Robert se například odvázně vydal zkontrolovat na záchody nefunkční štenici. Opravit ji dokázal, ale poté se ukázali sígři a tak si ten den zopakoval cestu domů jen v trenkách. Naštěstí bylo docela teplo. Holub mě šel navštívit při sledovačce na strom. Asi teď čekáte něco v tom stylu, že vylezl nahoru, tam mu to podjelo, spadnul a má další otřes mozku. Kdepak. On si tentokrát zvládnul ublížit ještě mnohem dřív! (Vlastně se zlepšuje, ale nevím, jestli jde to slovo použít pro podobnou situaci.) Jak se blížil ke stromu, zakopnul o drn a hlavou si to namířil přímo na kmen stromu. Po pár minutách už naštěstí vcelku normálně reagoval. Sice mluvil o tom, že mu nechutná růžová barva, ale komunikoval, což je hlavní. Jen nevím, co s ním. Pro jeho hlavu začíná bejt nebezpečný i to, že se pohybuje po rovné zemi. To už se fakt člověk úrazu vyhejbá těžko.

A pak přišla jobovka, se kterou jsem nepočítal. Celej tejden mě naháněla Majda s tím, že se mnou chce mluvit, ale já jsem díky naší malý partyzánský akci neměl čas. (Každej film nás učí, že za časů války musí žena umět na svého chlapa počkat!) Včera jsme se konečně setkali na chodbě a Majda mi smutně oznámila, že se stěhují už zítra (takže vlastně dneska). Že stavební firma dokončila práce dřív, než se čekalo, a rodiče proto nehodlají s ničím otálet. Dost mě to

překvapilo, protože většina stavebních firem to postaví buď pozdě, blbě, nebo vůbec. Když mi dnes Majda mávala z auta, který mizelo v dáli, nebylo mi z toho vůbec příjemně. Myslím, že tak hrozně jsem se necejtíl od druhý třídy, kdy jsem ve škole sežral voskovky.

1. listopadu, neděle

Nic se mi nechce. Ale vůbec nic. Už začínám chápat, co tím táta myslí, když říká, že je láska nemoc. Doslova si připadám nemocnej. Nemám chuť k jídlu. Nechce se mi nic dělat, nikam jít, ani ty videa na YouTube mě teď nezajímají. Včera jsme překonali na jednom tři tisíce zhlédnutí, což je náš rekord. Ale je mi to fuk. Dokážu myslet jen na Majdu. Kdybysme si aspoň mohli psát, ale v tý jejich vzdálený vesnici, která svou absencí na všech mapách působí dojmem nějaký tajný vojenský základny v Oblasti 51, ani není signál! Prej se tam nějak dá zařídit net, ale na tom se zatím jen pracuje a Majda neví, kdy to bude hotový. Fakt skvělý.

2. listopadu, pondělí

Kluci mě chtěli trochu rozptýlit, a proto rozhodli, že vyrazíme do kina na novou bondovku. Mám kino rád. Na filmech se dá hodně učit, jakým způsobem natáčet videa. Samozřejmě nejsem tak naivní, abych si myslel, že se svojí malou technikou můžu vytvářet něco, co bude vypadat jako velkej hollywoodskej biják. Jde spíš o to, jak vůbec určitý situace natáčet.

Kino je pro JůTubera něco jako **škola**. Sledováním filmů můžeš přijít na nejruznější tipy a triky jak natáčet. Pokus se během sledování zamyslet, proč a jak byl film natočen. Získáš tak zkušenosti a inspiraci, která bude při tvém vlastním natáčení k nezaplacení.

TIP

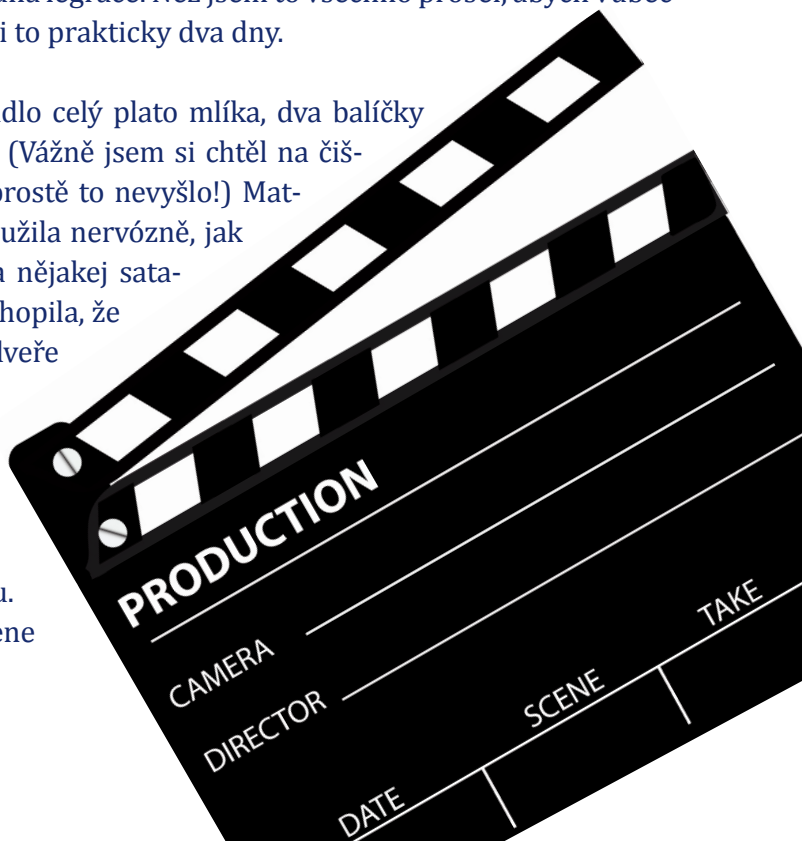

V kině se navíc vždycky výborně uvolním. Vůně popcornu, kýbl limči a pak to úžasně velký plátno, který člověka doslova pohltí. Bože, jak já bych jednou rád natáčel filmy! Po dvou hodinách strávených ve společnosti nejšarmannějšího agenta, co kdy balil filmový slečinky, jsem se konečně trochu vzpamatoval. Ne že by mi Majda pořád nechyběla. Ale Bond, James Bond mi připomněl, proč jsem s videama začínal a jak moc mám rád filmy. Nemá smysl, abych doma jak největší emotragéd brečel do polštáře a na papír si kreslil srdíčka probodnutý nožem (nebo co dneska emáci dělají, když jsou zdeptaný). Budu se soustředit na videa s tím, že až se s Majdou uvidíme, tak se prostě uvidíme. No stress.

5. listopadu, čtvrtek

Tak jsem se konečně dokopal k tomu, abych dal dohromady video o sígrech. Protože jsme byli docela svědomitý a celej tejden se s klukama chovali jak členové tajný služby Jejího Veličenstva, vykuklo na mě z editačního stroje 12 hodin materiálu. Uf. Žádná legrace. Než jsem to všechno prošel, abych vůbec věděl, co kde je, zabralo mi to prakticky dva dny.

Byly to nervy, na který padlo celý plato mlíka, dva balíčky žvejkaček a moje hygiena. (Vážně jsem si chtěl na čištění zubů udělat čas, ale prostě to nevyšlo!) Matka kolem dveří pokoje kroužila nervózně, jak kdybych se připravoval na nějaký satanistický rituál. Sice už pochopila, že jsem JůTuber a zavřený dveře automaticky neznamenaají, že hodlám dělat něco neslušného, ale pořád je nervózní z toho, že dělám něco, co pak vystavuju na internet. Trochu ji chápu. Sestřenka z druhého kolene

taky točila videa na internet, jenže to byl takovej ten druh videí, kde je minimum oblečení a maximum věcí, který jakože ještě neznám. Když to babička zjistila, chtěla ji dát zastřelit. Bejvalá vojanda v sobě kořeny nezapře.

Střih – zkušený filmaři tvrdí, že **střih je pro vznik filmu nejdůležitější**. Ve střihně se dá dobrý film zkazit a špatný zachránit. Proto věnuj střihu náležitou pozornost a čas. Střih dává filmu tempo, drama i čas (filmový čas není totéž co reálný). Špatným střihem můžeš diváka zmást, nebo rovnou odradit od sledování. Střih je vlastně o střídání jednotlivých záběrů ve filmu a o jejich přechodech. Ale zároveň, a to je důležitější, je o střídání scén, tempa, nasazování ruchů, hudby a podobně. Je to vlastně stavba celého videa a říká se tomu **stříhová skladba**. Pro tuto skladbu existuje obrovské množství pravidel, postupů a možností v závislosti na žánru, osobnosti tvůrce, aktuální módě nebo stylu vyprávění.

Pro naše účely ti stačí pouze ty základní:

Střídej detaily a celky. Dodržuj pravidlo osy (pokud spolu dvě postavy vedou dialog, jedna hovoří zprava doleva, druhá zleva doprava – to platí i pro střídání respondentů v dokumentárním filmu).

Švenk i nájezd začíněj na posledním klidném a končí na prvním klidném okně (začíněj v zastavení a končí v zastavení). Pokud ti postava vychází ze záběru, odstříhni ji na posledním okně (těsně když odejde) v obraze.

Střídej tempo vyprávění v pravidelných rytmech. Pro každý žánr je vhodné jiné tempo. Akční scény jsou rychlé, postavené na detailech. Lyrické scény jsou pomalé.

TIP